

■ Barat Vüsal

GÜL BAXÇASI

Arada döyüşə gedir,
Arada bax, gül əkirəm.
Mən çıxmışam öz əlimlə,
Dara da, bax, gül əkirəm.

Əkir, sözü oxşayıram,
Könlü-gözü oxşayıram.
Sənə özüm oxşayıram,
Yaradan, bax, gül əkirəm!

Mən Abbasam, Gülgəziynən,
Gəl, iyləyib gül, gəziynən!
Mən gülşəndə gül gəzmirəm,
Xarabada gül əkirəm!

Atsan göyə, nə düşməyir,
Nə dönməyir, dəyişməyir?
Ətri beynə işləyir,
Harada bax, gül əkirəm!

Haqdandı bil, yaşam, haqdan,
Heç artarmı yaş, nahaqdan?
Bezməmişəm yaşamaqdan,
Hələ də bax, gül əkirəm!

Sanma burda qarşındayam,
Orda-pirdə peşimdəyəm.
Niyə zirvə başındayam,
Dərədə bax, gül əkirəm!

Gələcək yazım, gələcək,
Güləcək arzum, güləcək.
Öləndə lazım gələcək,
Gora da bax, gül əkirəm!

Dostam çiçək-güllər ilə,
Gül bəsləyən ellər ilə.
A könlüm, könüllər ilə,
Barata bax, gül əkirəm!

* * *

Allah birdir, kəlməsini,
Ta Əzəldən mən bir yazdım.
Özüm təkçə yazammazdım,
Mələklərlə əlbir yazdım.

Bir həsrəti gəzməliydim,
Min həsrətə dözməliydim.
Mən bircə Söz yazmalıydım,
Mən Məcnunam, Leyli yazdım.

Dərdimiz bu: qaçqın, köçkün...
Fərqimiz bu, köhnə satqın!
Sən bu gün də torpaq satdın,
Mən bu gün də şeir yazdım!

EV

Məni qonaq çağırmışdı, vardım getdim bahargilə,
Necə ki, bir aşiq gedir, canla-başla o yargilə!

Gəldim Təbriz şəhərinə, Şəhriyarı görmək üçün,
Dedilər, indicə dönər, bayaq getdi məzargilə.

Ustadın evi önündə ayaq saxlayıb anladım,
Bütün yollar gəlib burdan keçirmiş hər yollargilə.

Gözlədim, gördüm gəlmədi, səsləndi qeybdən kimsə,
Adətidi, geri dönməz baş çəkməmiş nigargilə.

Haradasa yas düşmüşdü, yəqin onunçün ləngidi,
Baş sağlığı verir hökmən o, qəmgilə, qubargilə.

Dünyanın evvəli bu ev, dünyanın sonu bu evmiş,
Min şükür, arzum qovuşdu axır ki, arzulargilə.

Qoy gəzənlər gəzib məni axtarmasınlar bir belə,
Dostam deyən hara gedər, əlbəttə ki, dostlarginə!

Dünyanı gəzməyə bir gün Şəhriyargildən çıxmışdım,
Hara getdim, dönüb sanki mən çıxdım Şəhriyargilə!

İNSANA DOĞRU

İnsan hanı, deyirik,
Kimdi ki, söyləyirik.
Bəklə, insan deyilik,
Bəlkə, ayrıdır insan?!

Mələkdən üstünsə də,
Bu nə iş, pis gündəsə!
Nədəndi, pis gündəsə,
İnsan sayılır insan?!

Qırma çox pəri, dedi,
Mənə çox Pəri dedi.
Bizdən çox bəridədi,
Bizdən anrıdır insan.

Dünyaya gəlib gedir,
Ağlayıb gülüb gedir.
Ayılır... ölüb gedir,
Ölüb, ayılır insan!

Könlüm, dönüm gözüne,
Ehtiyac var sözünə.
Niyə dönüb özünə,
Baxmır, qanlılıb insan?

İnsan həyatı nədir,
Qolu-qanadı nədir?
Baratın adı nədir,
İnsan şairi... İnsan!

ASTANA

Ömrüm ötüb keçdi astanalarda,
Qapıdan içəri müşkülmüş girmək.
Mümkün olacaqmı nə vaxtsa Allah,
Adamtək yaşamaq, adamtək ölmək?!

Bu ömür, o da ki, könül qapısı,
Qapının ağzında qalmışam hələ.
“Get-get” söyləyirlər baş-başa verib,
“Gəl-Gəl” söyləyirlər bir ucdan elə...

Beləymiş Qəderin yazdığı yazı,
Öldürən öldürür inamı, sanki!
“Sim-sim”, açıl dedim, dedilər, yazıq,
Hələ nağıllara inanırsan ki?!

Mən kiməm, öldükcə ölə bilməmiş,
Çirkə bulaşmışam...
ha pak olmuşam.
Qapıdan içəri girə bilməmiş,
Astana ağzında həlak olmuşam.

Haradadır görəsən qapı deyilən,
Nə varsa da Yerdə, bir astanaymış.
Bəlkə dediyim söz, tutduğum qələm,
Yazdığım şeir də bir astanaymış?!

Neyləyim, hamitək deyil, ayırıyam,
Gözəlmiş səsimdən
bir it hürüşü.
Bir qapı ağzında mənə ayrılan.
Yerdə yatır gördüm, bir it büzüşüb...

MEY

And olsun, hər nə varsa,
Mey canı, Mey eylədim!
Girdim, meydana girdim,
Meydanı Mey eylədim!

Sandı ki, rəqib, içdim,
Ayılmış tək içdim.
Başıma çəkib içdim,
Şeytanı Mey eylədim!

Ustad bildim mən eşqi,
Yalnız haqqı eşitdim.
Əl uzadıb Günəşi
Ay canı, Mey eylədim!

Mən vara, yoxa daldım
Var olmaqçın yox oldum.
Qorxu-qadağa adlı
Qaydanı Mey eylədim!

Edib haqqa vəfanı,
Çəkib cövrü-cəfanı,
Nuhdan qalma tufanı
Ey gəmi, Mey eylədim!

Canımı Meyə satdım,
Barat, murada çatdım.
Qatdım, sevincə qatdım,
Hey qəmi... Mey eylədim!